

Zbirka medijskih objav
JAVNI SKLAD RS ZA KULTURNE DEJAVNOSTI,
11. 11. 2013 do
13. 11. 2013

Število objav: 5
Tiskani mediji: 3
Splet: 2
Radijske postaje: 0
Televizijske postaje: 0
Teletekst: 0

Spremljane teme:
Balada o strugarju
Filmski seminar in laboratorij
Javni sklad RS za kulturne dejavnosti

Seznam objav v zbirki:

	Naslov	Koga še zanima prihodnost filma v Sloveniji?		
Zaporedna št. 1	Medij; Doseg	Ekran; 0	Stran: 26	Površina: 709 cm ²
	Rubrika / Datum	Ostalo, 11. 11. 2013		
Stran v zbirki 3	Avtor	Kadunc Igor		
	Teme	Filmski seminar in laboratorij		

	Naslov	Martinov koncert v Straži		
Zaporedna št. 2	Medij; Doseg	Lokalno.si; 0		
	Rubrika / Datum	Lokalno aktualno, 12. 11. 2013		
Stran v zbirki 5	Avtor	A.Š.		
	Teme	Javni sklad RS za kulturne dejavnosti		

	Naslov	Sejalci		
Zaporedna št. 3	Medij; Doseg	Delo – Pogledi; 0	Stran: 7	Površina: 428 cm ²
	Rubrika / Datum	Priloga Pogledi, 13. 11. 2013		
Stran v zbirki 6	Avtor	Rus Žiga		
	Teme	Balada o strugarju		

	Naslov	Poetično jesenska 14. pesniška olimpijada		
Zaporedna št. 4	Medij; Doseg	Vecer.com; 0		
	Rubrika / Datum	Tiskane izdaje, 13. 11. 2013		
Stran v zbirki 8	Avtor	Potočnik Karin		
	Teme	Javni sklad RS za kulturne dejavnosti		

	Naslov	Poetično jesenska 14. pesniška olimpijada		
Zaporedna št. 5	Medij; Doseg	Večer; 127000	Stran: 21	Površina: 95 cm ²
	Rubrika / Datum	Koroška, 13. 11. 2013		
Stran v zbirki 9	Avtor	K.R.P.		
	Teme	Javni sklad RS za kulturne dejavnosti		

Koga še zanima prihodnost filma v Sloveniji?

Igor Kadunc

Na festivalsko soboto, 14. septembra letos, se nas je v zeleni dvorani Avditorija Portorož zbralo kakšnih dvajset, da bi poslušali, kaj se v teh turbulentnih časih obeta slovenskemu filmu. Namen organizatorjev je bil celo še bolj ambiciozen, saj naj bi imeli strokovni posvet o strateškem razvoju audiovizualnega (AV) področja v Sloveniji. Pa žal ni bilo nič od tega. Prisotni so sicer bili v. d. generalne direktorice direktorata za medije Ženja Leiler Kos, dva člana sveta in direktor SFC Jožko Rutar ter urednik igranega programa na TV Slovenija Jani Virk, vendar ni bilo skoraj nobenega producenta, režiserja, niti novinarjev. Zdelo se je, da so organizatorji in direktor SFC tam le ker je bil posvet najavljen in se je »moral zgoditi«. Meni, ki sicer ne sodim med avtorje, je bilo kar malce grozljivo, skoraj srhljivo. Že nekaj časa se podpora slovenskemu filmu zmanjšuje, kaj bo naprej, pa tako rekoč nikogar ne zanima. In to v času, ko je očitno, da se bo morala vsa AV-produkcija še kako boriti za vsak evro! Ali se je vsa energija izčrpala v razpravah Filmske iniciative, premlevanju osnutka NPK ali pa v festivalskih in pofestivalskih aktivnostih, ne vem.

Pa je bilo vredno prisostvovati, kajti posredovanih je bilo nekaj sporočil, ki ne napovedujejo nič dobrega. Jožko Rutar je posvet razdelil na tri dele, od katerih je bil prvi posvet o prihodnosti filma, kar si je zamislil bolj kot dialog z Janijem Virkom, drugi prikaz aktivnosti SFC pri trženju lokacij in tretji del posvet o izobraževanju.

Prvi del je bil spodbujen z dan prej podpisanim pismom o nameri med SFC in RTV Slovenija. Iz vsebine izhaja obupna želja, da bi instituciji začeli vsaj malo sodelovati in olajšali delo producentom in avtorjem. Že za nastanek je bila potrebna pomoč MzK.

Ustanovi doslej enostavno nista našli načina, da bi se dogovorili o osnovnih stvareh, ki bi producentom omogočile uskladitev z obeh ustanov pomembno podprtih projektov. Čeprav je res, da je RTV kot koproducentka pogosto sodelovala pri projektih, ki so pridobili sofinanciranje SFC (in pred tem FS), vendar je bilo to sodelovanje odvisno od sposobnosti producentov in pripravljenosti odgovornih na TV Slovenija za sodelovanje. S spremembami tehnologije (filmski laboratorij RTV postaja odvečen ...), z možnostjo snemanja glasbe drugje ali omejitvijo produkcije kostumskih filmov se je obseg tega sodelovanja zmanjševal.

Nov zakon o SFC in potrjena obveza za vlaganje 2 % od RTV-prispevka pa daje osnove za drugačno sodelovanje. V pismu o nameri je temu namenjenih pet vrstic. Te govori o tem, da si bosta ustanovi izmenjavali informacije, pomembne za razvoj filmske in AV-dejavnosti. Zagotovo bi to – glede na to, da sedeža obeh ustanov loči le 300 metrov – lahko počeli tudi brez zaveze v pismu! Pomembnejše je določilo, da bosta usklajevali programsko politiko in sodelovali pri filmskih oz. AV-projektih, ki jih bosta prepoznali kot nacionalne projekte večjega pomena. Takšne projekte bosta uvrstila v svoji srednjeročni programski strategiji. Za RTV to ne bi smelo predstavljati večjega problema, kajti tudi svoj prispevek v obliki 2 % za filme, prvenstveno namenjene kinematografskemu predvajanju, lahko pogojuje. SFC pa bo imel z izvajanjem tega že lahko probleme. Ustanovljen je namreč (poleg drugih nalog) za razdeljevanje s strani EU dovoljenih državnih pomoči podjetjem za produkcijo filmov in AV-del. Za razdeljevanje pomoči pa mora spoštovati osnovne principe delovanja, to je imeti zelo jasno

določene kriterije izbora projektov, ki jih bo podprl, tako da se vsi producenti lahko z enakimi možnostmi prijavijo za pridobitev sofinanciranja. Torej bo potrebno prepoznane nacionalne projekte večjega pomena pretočiti v sistem točkovanja, ki ga mora za povrh potrditi še Komisija EU. Torej bi bil lahko problem, v kolikor bi SFC pričel izvajati tudi zelo aktivno programsko (ne le žandarsko) politiko. Upam, da so na SFC in MzK preverili in našli ustrezen način, kako bo lahko to SFC kljub temu izvajal.

Sam menim, da bi lahko že sedaj direktor SFC v okviru projektov, ki bi jih strokovna komisija ocenila z zadostnim številom točk, podprl in izbral za sofinanciranje tiste, ki naj bi predstavljali pomembne skupne projekte. Problem pa je drugje – projekti so bili namreč do sedaj televizijski ali pa so nastali v neodvisni produkciji z majhno podporo RTV. Sedaj pa bodo morali biti takšni projekti neodvisnih producentov sprejeti v sofinanciranje TV v okviru razpisa za porabo 2 % in s sofinanciranjem SFC (upam, da ne več z omejitvijo najvišjega zneska sofinanciranja 600.000 EUR). To pa pomeni, da bo moralo priti do časovno usklajenih razpisov (ne le datumov, ampak tudi časa izbora) ter da bodo morali projekti zadovoljiti tako komisijo (urednike) RTV kot tudi strokovno programske komisije SFC. Če bo to narejeno, potem bi skupni projekti nastali brez vsakršnih problemov. In zakaj niso že doslej? Ne vem, kajti to je že določala 4. alineja 5. člena zakona o SFC. Vem samo, da bi bilo za to po odločitvi ustavnega sodišča, da mora RTV nameniti za svoje projekte 2 %, potrebne le malo dobre volje odgovornih. No, s podpisanim pismom o nameri bo to postala moralna obveza, ki naj bi jo nadziral direktorat za medije. K temu jih zavezuje

tudi zadnji stavek omenjenih petih vrstic, da bosta usklajevala roke in pogoje javnih razpisov. Zadnjega (namreč določanja pogojev) pa po mojem skromnem mnenju SFC pravzaprav ne sme početi.

Vse drugo, zapisano v dotičnem pismu, bi lahko RTV in SFC izvajala že doslej. Če bo k temu pripomogla sedaj predvidena delovna skupina, potem je upanje, da se povsem običajne in tudi že zdaj v določeni meri izvajane aktivnosti tudi realizirajo.

Morda je prav podpis tega pisma o nameri vzrok, da si je vodja posveta Jožko Rutar zamislil kot osnovo za razpravo o problematiki slovenskega filma dialog med seboj in Janijem Virkom. Zanimivo, vendar je prihodnost slovenskega filma odvisna še od česa drugega kot od urejanja odnosov med SFC in RTV. Že sedaj sta namreč 2 % od RTV-prispevka (1,6 mio EUR) znesek, ki je praktično enak letnemu znesku sofinanciranja filmov s strani SFC! Problem, ki ga izpostavljajo predstavniki RTV, je, da sedaj s svojimi kadri vplivajo na nastajanja svojih projektov v vseh fazah, po dikciji zakona pa bodo ta vpliv izgubili in – tako kot je pri sofinanciranju projektov s strani SFC – na koncu dobili izdelek, ki bo nastal v celoti le pod vplivom producenta in njegovih avtorjev. Ali gre za namišljeni ali stvarni problem, s katerim se srečuje tudi SFC, prepuščam za to poklicanim. Vsekakor pa vredno poglobljene diskusije.

Zanimiv je bil prispevek direktorice direktorata za medije Ženje Leiler Kos. Denarja za SFC v letu 2014 ne bo nič več kot v letu 2013. To pomeni 3,8 mio EUR za delovanje sklada in sofinanciranja vseh dejavnosti ter 700.000 EUR za AV (sedaj se že ve, da bo slednjega le za 616.000 EUR). Če vemo, da so bili običajni proračuni za oboje okoli 6 mio EUR (leta 2011 6,75 mio EUR), potem je jasno, da tudi pod tem vodstvom MzK ne priznava, da bi bila filmska dejavnost znotraj

kulturne podfinancirana! Se še kdo spomni, da naj bi leta 2012 za SFC bilo na voljo 8,5 mio EUR? Sedanji znesek je pol manjši od tedaj sprejetega! In to kljub vsem argumentom in aktivnostim Filmske iniciative. Svojo naklonjenost filmu branijo na MzK s tem, da naj bi bila že zagotovitev sredstev v enaki višini velik uspeh!

Ker se je že zdelo, da prave razprave sploh ne bo, sem zburkal zanimanje z željo po nekaj osnovnih, vendar bistvenih odgovorih. In bili so zanimivi. Zanimalo me je namreč, kdaj bodo odpravljene omejitve delovanja SFC, ki jih je prinesel ZUJF (plača samo za tri zaposlene in nepokrivanje materialnih stroškov SFC), in z njimi obveznost producentov, da plačujejo delovanje SFC. Priznam, odgovor me je šokiral. MzK se namreč s tem sploh ni ukvarjalo, kajti to naj bi reševali z novim zakonom o SFC, in to na predlog vodstva SFC! Predvsem zaradi tega, ker naj bi nov zakon prinesel dodatne »izvenproračunske virov«! To je sicer (fiksna) ideja Rutarja že od prvega sestanka z dr. Žigo Turkom. Namesto da bi SFC takoj usposobili za delovanje in bi ta odpravil zaračunavanje tarif, se vztraja na nečem, česar skoraj zagotovo ne bo. Namreč, če se ni našlo izvenproračunskih virov v času, ko nismo poznali besede kriza, je sedaj to praktično nemogoče izglasovati v parlamentu! Že pred festivalom sta bila tako premierka Bratuškova kot finančni minister Čufer jasna, da »novih davkov ne bo«! Še bolj šokantno je, da naj bi bil učinek tarif celo pozitiven, ker naj bi bile vloge kakovostnejše. Direktor je posredoval tudi podatek, da so producenti lani prispevali več kot 30.000 EUR za delovanje SFC. Če to postavimo ob bok izgubljenim 700.000 EUR proračunskega denarja, ker zaradi potrditve tarif na vladi ni bil pravočasno objavljen razpis za AV-medije, potem vidimo, kakšen »dober posel« je naredil Rutar. Kdaj bi bil nov zakon o SFC sprejet, nismo izvedeli.

Iz besed direktorice direktorata za medije je tudi jasno, da denarja iz »izvenproračunskih« virov ni pričakovati vsaj do leta 2015. Prav tako nimajo niti rezervnega scenarija za zagotovitev vsaj približno primernih sredstev za film! Torej, če jim ne uspe sprejeti novega zakona o SFC in obdavčiti dejavnosti, povezanih s filmom, potem bodo ostali cilji, zapisani v osnutku NPK, črke na papirju brez vsakršne možnosti za realizacijo. Od Filmske iniciative zahtevanih 4,4 % sredstev MzK tako očitno ostaja le iluzija.

Iluzija ostaja tudi aktivna vloga SFC na področju spodbujanja tujih producentov za snemanje v Sloveniji. Brez denarja za delovanje, brez primerne osebe na SFC, ki bi se s tem intenzivno ukvarjala, bo predstavljeni spletni portal edina aktivnost. Verjetno vsi vemo, da je tak portal pogoj za delovanje, vendar sam od sebe ne prinese veliko, ker je potrebno proaktivno delovanje. Torej intenzivno osebno privabljanje producentov. O tem, kako jih prepričati, da bi prišli k nam, ko pa imajo na Hrvaškem veliko boljše davčne pogoje, pa nič. Pa čeprav vemo, da brez tega ne bo šlo. Še vedno se recimo pri nas sendvič statistu šteje kot njegov avtorski honorar in bo sedaj obdavčen ne le z dohodnino in s prispevkom za SPIZ, ampak še za zdravstveno varstvo.

Pričakujem, da bo za del posveta, ki se je nanašal na izobraževanje, objavljen poseben prispevek. Vtis je bil, da so udeleženci po dveh letih veljavnega zakona veliko preveč govorili v smislu francoske fraze »il faut« (potrebno bi bilo).

V času zaključevanja redakcije se v parlamentu sprejema proračun, ki je določil, da bo za področje filmske kulture v letu 2014 po razredu MzK na voljo vsega skupaj 5,9 mio EUR, leta 2015 pa 6,2 mio EUR. Oboje je manj, kot je bilo predvideno za leto 2013.

Pregled predvidenih sredstev

	Proračun 2013	Predvideni proračun za 2014	Proračun 2014	Proračun 2015	Index 2014 na 2013	Index 2015 na 2013
za javne zavode na področju filma in AV kulture	1.300.000	1.300.000	1.274.437	1.456.078	98,0	112,0
za Slovenski filmski center	4.094.491	4.094.491	3.856.730	3.957.411	94,2	96,7
za programe za avdiovizualne medije	700.000	700.000	616.000	626.718	88,0	89,5
za art kino in nakup filmov skupno	123.000	123.000	123.441	125.572	100,4	102,1
skupaj za filmsko kulturo	6.217.491	6.217.491	5.870.608	6.165.779	94,4	99,2

Martinov koncert v Straži

Komentiraj Natisni Objavi Objavi Objavi Všeč mi je 0

12.11.2013 | 11:00

KUD Straža je v soboto [pripravilo](#) Martinov koncert, katerega so s pestro in humorno obarvanim programom zapolnili člani Pihalnega orkestra Krka. Klavdija Kotar, vodja izpostave Javnega [sklada](#) RS za kulturne dejavnosti, in Bojan Bencik, častni predsednik orkestra, sta ob tej priložnosti podelila Gallusova priznanja sedanjim in seveda tudi bivšim [članom](#) orkestra.

Po koncertu je sledilo druženje in pokušina mladih vin Društva vinogradnikov Straža.

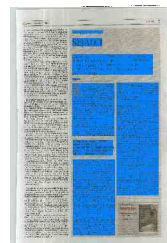
A. Š.

[< nazaj](#)

Galerija

Nóvi slovenski roman

SEJALCI

Slavko Pregl je po satiri *Zadnja želja* (2004), kjer se je ukvarjal z aktualno politiko, s svojim novim delom za odrasle posegel še v polpreteklo zgodovino in v medčloveške odnose, kakršni čakajo njegove mladinske junake po vstopu v svet odraslih.

ZIGA RUS

Kukavica, tista iz ure, v romanu zapoje že v drugem poglavju, in s tem oznanja, da Alojzija, zaposlena kot poštna uslužbenka, zamuja s svojimi povratki z dela na rodno domačijo. Pregl z njo načne temo, ki bo obvladovala zgodbo vse do konca: govora bo namreč o stvareh, ki se dogajajo zunaj zastavljenih okvirov, predvsem družbeno določenih okvirov medsebojnih razmerij. Alojzija se s Friderikom, vzrokom njenih zakasnitev, sicer kmalu poroči, a tudi ta novi okvir bo sčasoma doživel svoje razpoke: ob očetovem pogrebu čez več kot pol stoletja njegovi sinovi namreč izvejo, da imajo tudi (doslej še neznan) sestro. Ob takem pretresu sami pri sebi premislijo svoja življenja, ki jih v teku romana dodobra spozna tudi bralec: končna ugotovitev je ta, da očeta ne morejo obtoževati, saj imajo morda tudi sami dolgove, za katere niti ne vedo ...

Prvi Preglov roman za odrasle ne zahteva preveč natreniranega bralca: prijazno kratka poglavja, ki se v rednem ritmu sprehajajo med zgodbo očeta (večidel med drugo svetovno vojno) in zgodbo njegovih treh sinov, si največ opravka dajejo z domala scenarističnim popisovanjem dogajanja in dialogov; občasne introspekcije junakov ne predstavljajo nobenega napora. Govorimo torej lahko o »berljivosti«, ki jo je Pregl doobra zvalil že v mladinskih delih, hkrati pa opazimo še nekaj vzporednic, malodane »preglizmov«, ki v delu za odrasle bralce ne delujejo tako dobro. Kot preprost detajl takega preglovstva lahko na primer ugotovimo, da tudi v *Kukavičjem jajcu* junaki/-nje radi rečejo: »Oho!«, kar nemudoma zadiši po juhi cviluhi (»Oho! Paradižnik se ti je naredil na trebuhu« itn. itn.). Po mladinskem diši tudi dobronamerna zadrega, kadar je treba opisati kaj *nespodobnega*: v delu najdemo izraze, kot so »spodnji konec sečnih naprav«, »ukrepanje po obilnem uživanju tekočine«, »blago obnavljanje tehnologije«, »zaobljeno stičišče hrbta in nog«; sami gostobesedni dovtipi, ki v poskusu, da bi z duhovitostjo zakrili, na stvari skoraj bolj opozarjajo. Predvsem pa bi rad roman bil duhovit tudi v svojih dialogih, a se to prevečkrat spremeni le v duhovičenje. Šalam se literarni junaki, kot se to v romanih rado dogaja, iskreno smejijo, bralec pa največkrat ne – predvsem ne takrat, ko je davek za to pristnost dialoga. Tudi takrat, ko niso duhoviti, so namreč junaki v svojem govoru radi umetelni, kot da so se besedilo že vnaprej naučili ali

kot da je kje v bližini šepetalec. »Je bila to očetova na vse kriplje prikrivana skrivnost, tiha zasebna sreča ali zatajevana bolečina?« se na primer sprašuje sin Peter na po-pogrebni pijači z bratoma.

Bolj suveren je Pregl pri drugi »scenaristični« spretnosti, namreč zamišljanju zgodbene linije in posameznih situacij: na misel pridejo slovenske vojne filmske klasike (*Moj stari pianino*, *Trenutki odločitve*) s podobnimi zapleti, akcijami, napetostjo, pa tudi humornostjo. Osemnajsto poglavje, eno ključnih, zgledno prehaja od dramatičnega h komičnemu pa spet v resnejše tone; podobno dobro izpeljano je tudi sedmo, kjer, nenavadno, k tragiki prispeva vnaprejšnje bralčevo poznavanje zaključka. Ima pa tudi ta nivo romaneskne zgradbe eno večjo hibo, in sicer v podobi dežurnega hudobca, lekarnarjevega pomočnika: ta ni samo v dno duše pokvarjen, pač pa se od vse te pokvarjenosti celo vidno slini in je skratka izrisan brez nians, stripovsko, nekakšen Yellow Bastard slovenskega nacizma. Težko ga dojemamo kot prepričljiv lik: preočitno je, da je predvsem narativni instrument, ki je tu za to, da se zgodba primerno zaplete.

V romanu torej iz okvirov, ki si jih zastavljajo junaki (ali ki so jim zastavljeni), beži marsikaj: Antonije še ni doma, ko bi se morala že vrniti; zakoni, ki so mišljeni dosmrtno, se nekje na sredi sesujejo v prah; drugi zakoni res trajajo celo življenje, a kukavice – predvsem moški – gnezdiijo tudi drugje; in včasih se stvari niti dobro ne začnejo, pa se že končajo. Dolžnost vzdrževanja gnezd zvečine pade na ženska ramena, medtem ko si moški junaki kar preveč zadovoljno nazdravljajo, da so morda res »nekaj semena raztresli tudi drugod po svetu«, ampak da pač je, kakor je; če se najavi kak nenadejan sin ali hči, ga bodo sprejeli, ravno iskali jih pa tudi ne bodo. Njim v zagovor je treba dodati, da ženske niso vse po vrsti prisiljene v svoje položaje; nekatere med njimi tudi zabičajo svojim kukavičam, da naj molčijo, in se z gnezdenjem povsem prostovoljno ukvarjajo same. Poleg tega je avtor dovolj pravičen, da dovoli spregovoriti tudi tistim junakinjam, ki s svojo umeščenostjo nikakor niso zadovoljne: Antonija svojemu Frideriku v prepiru vrže v obraz, da jo je zaprl med štiri stene, da ne govorimo o Janezu **Strugarju** in njegovi Poljakinji, ki jo po telefonu kratko malo odreže, čeprav je jasno, da je donosila njegovega otroka.

Žensk se okoli Friderika Strugarja in njegovih treh sinov nagnete kar precej; med njimi se jih nekaj po- hlevno preže v zakonski jarem, še več pa je takih, ki

se kot glasnice emancipacije tej izhojeni poti uprejo. Precej je tudi takih, ki, rahlo navzkriž z bralčevimi pričakovanji, nastopijo zgolj enkrat in nato za vedno izginejo, a se to lahko razume skladno z zgodbenim »sporočilom«: *c'est la vie*, ljudje smo valovi, ki se odbijajo, semena se raztresajo, in narativ, ki bi z gledno povezal vse niti, bi bil navadna laž.

Tišja linija razmisleka, ki se tu in tam povzpne v vodilni glas, je predvsem tema različnih režimov, ki nikoli niso enako pravični do vseh: pod vsako oblastjo so nekateri po krivici povzdignjeni in drugi po krivici obtoženi za izdajalce. Vendar se Pregl ne potaplja pregloboko, kar je značilno tudi za roman v celoti: mnoge tragedije vojne in poveljnega časa, ki bi v drugi izvedbi postale zaostrene, so tu predstavljene distancirano, pomirljivo in lahkotno. *Kukavičje jajce* je tako roman lahke kategorije, v katerem se pripoved bolj ali manj prijetno, a neobvezno zapleta in razpleta, škoda pa je, da niso na enaki ravni tudi dialogi. ■

**V ROMANU LAHKO OPAZIMO
NEKAJ VZPOREDNIC S
PISATELJEVIMI MLADINSKIMI DELI
KI V DELU ZA ODRASLE BRALCE
NE DELUJEJO TAKO DOBRO.**

Datum: 13.11.2013 - Stran: KOROŠKA

Poetično jesenska 14. pesniška olimpijada

Konec tedna bo v dvorcu Bukovje v Dravogradu poetično jesensko obložena miza, kot pravi vodja 14. pesniške olimpijade **Barbara Žvirč**. Tokrat je obisk udeležencev precej večji od običajnega, predstavilo se bo kar 22 pesnikov. Povprečno so imeli ducat udeležencev, kar pomeni doslej skupaj okoli 170 pesnikov. Že tretje leto organizirajo tudi mlado pesniško olimpijado, ki je namenjena osnovnošolcem, obenem so se razširili mednarodno, saj k sodelovanju pritegnejo še slovensko pišoče zamejce. Mentor bo, kot že lani, **David Bedrač**. "Odstiranju membran poezije ste lahko priča v soboto, 16. novembra, ob 19. večerni uri v dvorcu Bukovje," je dejala Žvirčeva. Za glasbeni intermezzo bosta poskrbela **Valerija Tominc** (vokal) in **Žiga Pisar** (kitara in vokal), med poetičnimi scenami bo vodila **Ana Pisar**. Organizatorji dogodka so JSKD, območna izpostava Dravograd, Klub koroških študentov, Javni zavod Dravit in ZKD.

Po besedah Žvirčeve bo letos na olimpijadi največ dijakov in ne študentov, kot je bilo na ostali pesniških olimpijadah, kar organizatorje veseli, saj pomeni to več pesniškega podmladka. Zberejo se v soboto dopoldne, ko se začnejo delavnice, zvečer zaključijo z literarnim večerom. Udeleženci bodo vseskozi v dvorcu Bukovje, kjer bodo tudi spali, v nedeljo bodo nadaljevali pesniško delavnico pod vodstvom Bedrača. Pesniki dobijo knjižne nagrade, najboljši pa še svoj literarni večer in objavo poezije v eni od literarnih revij. Lanski zmagovalec je bil **Rok Vachter**. "Razmišljamo, da bi prihodnje leto, ko bo jubilejna, že 15. pesniška olimpijada, dodali prozo. Nameravamo izdati zbornik v manjšem obsegu," je še povedala vodja pesniške olimpijade.

- Natisni
- Preberi
- Pošlji po mailu
- Dodaj med priljubljene
- PDA / GSM povezava

AAA - Prilagodi pisavo

 Ste bili priča dogodku?
Pošljite nam svojo plat zgodbe, morebitne slike, videe...

Imate novico, zgodbo, fotografijo?
Pokličite na brezplačno telefonsko številko

 080 98 08

Pridružite se nam
Spremljajte nas

Karin Potočnik

Poetično jesenska 14. pesniška olimpijada

Konec tedna bo v dvorcu Bukovje v Dravogradu poetično jesensko obložena miza, kot pravi vodja 14. pesniške olimpijade **Barbara Žvirč**. Tokrat je obisk udeležencev precej večji od običajnega, predstavilo se bo kar 22 pesnikov. Povprečno so imeli ducat udeležencev, kar pomeni doslej skupaj okoli 170 pesnikov. Že tretje leto organizirajo tudi mlado pesniško olimpijado, ki je namenjena osnovnošolcem, obenem so se razširili mednarodno, saj k sodelovanju pritegnejo še slovensko pišoče zamejce. Mentor bo, kot že lani, **David Bedrač**. "Odstiranjju membran poezije ste lahko priča v soboto, 16. novembra, ob 19. večerni uri v dvorcu Bukovje," je dejala Žvirčeva. Za glasbeni intermezzo bosta poskrbela **Valerija Tominc** (vokal) in **Žiga Pisar** (kitara in vokal), med poetičnimi scenami bo vodila **Ana Pisar**. Organizatorji dogodka so **JSKD**, območna izpostava Dravograd, Klub koroških študentov, Javni zavod Dravit in ZKD.

Po besedah Žvirčeve bo letos na olimpijadi največ dijakov in ne študentov, kot je bilo na ostali pesniških olimpijadah, kar organizatorje veseli, saj pomeni to več pesniškega podmladka. Zberejo se v soboto dopoldne, ko se začnejo delavnice, zvečer zaključijo z literarnim večerom. Udeleženci bodo vseskozi v dvorcu Bukovje, kjer bodo tudi spali, v nedeljo bodo nadaljevali pesniško delavnico pod vodstvom Bedrača. Pesniki dobijo knjižne nagrade, najboljši pa še svoj literarni večer in objavo poezije v eni od literarnih revij. Lanski zmagovalec je bil **Rok Vachter**. "Razmišljamo, da bi prihodnje leto, ko bo jubilejna, že 15. pesniška olimpijada, dodali prozo. Nameravamo izdati zbornik v manjšem obsegu," je še povedala vodja pesniške olimpijade. **(krp)**